

Maar dit kon bezwaarlijk worden aangevoerd als argument voor het verzuimen van een kans om aan de informatie in zake het missiewerk een waardige, adequate plastische vorm te verlenen.

Het is alweer één van die bemoedigende kentekenen van vandaag dat ook hierin een nieuwe koers wordt gekozen: de overtuiging dat een missietentoonstelling als tijdelijke architectonische verwezenlijking aan de strengste eisen behoort te voldoen, won de jongste jaren, in België als in Nederland, veel veld. Reeds in 1950 kreeg architect Huib Hoste te Antwerpen de gelegenheid om een interessante poging tot ordening en zuivering te ondernemen: voor het eerst vond toen een *algemene* missietentoonstelling plaats, waarin de verscheidene missie-instituten gezamenlijk vertegenwoordigd waren. De beperkingen — in het budget en door het feit dat het bestaande expositiemateriaal grotendeels diende aangewend — remden toen nog enigszins de vlucht van dit alleszins verdienstelijk initiatief.

In Nederland heeft de gedachte thans, met de reizende Amate-tentoonstelling welke voor de eerste maal op 27 april jl. te Maastricht gehouden werd, een definitieve gestalte gekregen. Het collectieve optreden der missie-instituten gaf aanleiding tot een totaal nieuwe tentoonstellingsbouw waarvan de fabricage-kosten ongetwijfeld snel zullen „geamortiseerd” worden door de uiterst geringe onderhoudskosten, de enorme tijds- en werkkrachtenbesparing in montage en demontage en de klaarblijkelijke duurzaamheid van het materiaal.

In opdracht van de Verenigde Missionarissen en de Priester-Missiebond werd de Amate-tentoonstelling samengesteld door E.P. H. Smeets M.S.C. Voor het ontwerp en de vormgeving, de technische afwerking en de uitvoering werd een beroep gedaan op de Tilburgse designer Sjef van Delft, die in de uitvoering werd geassisteerd door Pater Karsten en Huib de Corti.

Het is alles bij elkaar een prachtig werkstuk van doeltreffendheid en goede smaak geworden. Het geheel — dat een

vrijmoedig „industriële” karakter heeft — berust op het beginsel van de skelet-tentoonstellingsarchitectuur: geprefabriceerde aluminiumbuizen van identieke maat en in serie vervaardigde steigerkoppelingen vormen het constructieve geraamte, dat het onschatbare voordeel biedt: 1. geen assemblageproblemen te stellen, 2. bijzonder weinig mankracht te vergen, en 3. een fris, klaar en „eerlijk” bestel van ruimten te creëren. Als vullingen, scheidingswanden, etc., spant men zeildoeken in prettige platte kleuren. Er wordt verder met fijn gevoel voor verhoudingen en stofwaarde gebruik gemaakt van allerlei hedendaagse materialen, zoals plexiglas, nylandraad, golfplaat, e.d.m., terwijl fraaie fotovergrotingen, mobiles, en andere specifiek moderne demonstratie-elementen als blikvangers telkens hun plaats krijgen toebedeeld.

Dit is aldus een bekoorlijke tentoonstelling geworden. Ze houdt de bezoeker vast in een ruimte welke hij optisch en sferisch met een aangenaam gevoel waarneemt. Luchtig en licht is het allemaal, — en sportief én voornaam.

En toch geen exclusief *kijk-oord*. Elk van de zeventien stands is zodanig ontworpen dat hij vooral in functie van het gesproken woord blijft. De attributen — een negerbeeld, een Aziatisch toneelmaker, een zeeschelp, vlechtwerk, portretten van volkstypen, suggestieve teksten, etc. — worden tamelijk schaars en a.h.w. behoedzaam gesitueerd in een compositie van kleuren, lijnen en vormen welke slechts een klankbord wil zijn voor de missionaris die vanaf een lage trede de belangstellenden voor- en inlicht.

De Amate-tentoonstelling wordt opgebouwd door vier vaklieden in twee dagen en gedemonteerd door twee vaklieden in één dag. Alles — constructie-onderdelen, vullingen en accessoires — kan geborgen worden in één, betrekkelijk kleine vrachtauto. Een mooi staaltje van efficiëncy.

Hier werd gedurfd en hier was talent. Het resultaat is, bij al zijn functionalisme, menige geprezen kunsttentoonstelling overwaard.

K.-N. Elnó